

Olin 20.1.2009 työpajassa, jonka MOKS2 ja Palmenia järjestivät, teema oli "Monikulttuurisuus rakennemuutoksessa"

Minulla on annettava sitä mitä olen ymmärtänyt.

Elämä on tuonut minut Suomeen, kaksikymmentäviisi vuotta sitten. Olin innokas suomenkielen opiskelija. Halusin silloin tietää kaiken tästä maasta.

Kolimaistemistä nykyrunollisuuteen, kaivo on pohjaton. Tietohankkiminen riittää koko elämäksi. Ei se mitään! Minua kiinnostaa.

Mitä kaikkea olen oppinut? Olen ollut monilla kieli- ja kulttuurikursseilla ja olen ollut ahkera. Olen oppinut ja ymmärtänyt kaikenlaisia Suomesta ja suomalaisesta. Melko varmasti olen oppinut että tärkeämpänä kuin maisemat ja kirjallisuus ovat ihmiset minun ympärilläni. Silloin kun katsotaan taaksepäin, tuskin muistamme paikkoja niin hyvin kuin opettajaa, naapuria jopa kulkija joka hymyili siinä päivänä kun minulla on ollut masennus. Olen siis ymmärtänyt jotakin todella tärkeä: me ihmiset olemme tärkeitä muille ihmisille.

Pahin mitä voi meille tapahtua on jäädä yksin. Yksin on hyvä olla vain kun on kyllästynyt ihmisiin. Yksin koska ei tunneta ketään, koska uudella paikkakunnalla ei ole sukulaisia (puhumattakaan ystäväistä). On paha olla yksin kun se yksin oleminen muuttuu yksinäisyydeksi. Yksinäisyys on ihmisen pahin vihollinen koska silloin hän tuntee sitä rakkauden vastakohtaa eli välinpitämättömyys. Suomessa ollaan helposti yksin. Olen ymmärtänyt sen vaikka alussa silloin kun olin Helsingin yliopistossa ja minulla oli tuhat ystävää sitten tulin Kotkaan ja siellä ei ollut ketään. Keskustelut, joita minulla oli kadulla ihmisten kanssa, olivat vain sen selvittämistä, etten ole kotoisin Venäjältä. Olen ymmärtänyt myös sitä, että kannattaa kertoa mistä olen kotoisin. Suomalaiset haluavat tietää miksi me ulkomaalaiset olemme täällä. Niin hassu kun se on, tämä on tosi asia. Tuntuu siltä, että se kuuluisa lottovoitto on vaikea jakaa.

Olen oppinut, että Suomalaiset haluavat puhua englantia. Heti kun näkyy ulkomaalaisen näköinen ihminen hän uskaltaa puhua englantia hänen kanssa. Ikävä kyllä kun ulkomaalainen puhuu suomea, kiinnostus laskee. Suomenkielestä puhutaan paljon. Kerrotaan liian paljon kuinka se on monimutkainen. Tuntuu siltä, että vasta silloin kun minä voin lukea Kalevalaa, minusta voi tulla suomalainen. Kun minä voisin kuulua laulujen rytmejä, vasta silloin kun kuullessani runojen riimejä minun iholleni nousee kanalihaa, silloin vasta minusta voisi tulla yksi teistä.

Tiedän myös, että ihminen on erittäin taitava tuottamaan pahaa olo lähimmäiselleen. Olkoonpa lähimmäinen suomalainen tai ulkomaalainen. Totuuden ja rehellisyyden nimessä ulkomaalaista käsitellään välillä, sillä tavalla että hän ymmärtää selvästi, ettei hän ole yhtä tärkeä kuin me. Työssä hän ei voi olla parempi kuin "me". Siis, uusi työntekijä tuo enemmän taakkaa kuin apua. Joka tapauksessa meillä on kiire. Erikoisesti, silloin kun on lama, silloin kun itse pelkää oman työn puolesta. Euroopassa kilpailu on kova, rahanvalta myös. Työ on itsestään selvyys tärkein osa elämästä ja noille jotka väittävät että perhe on tärkeämpi, minä kysyn millä he ruokkisivat heidän perhe ilman palkkaa?

Nämä havainnot eivät ole pelkästään mitä suomalaiset ajattelevat vaan ne ovat mitä me otamme vastaan uudet tulokkaat yleensä. Olen oppinut taistelemaan noita vastaan. Rehellisyys joka haavoittaa minua on siis ilkeys.

Uskon vilpittömästi, että empatiakyky voi kehittyä. Liian helposti me ajattelemme, ettemme halua sekaantua toisten asioihin, liian helposti me keksimme tekosyn kuin "ulkomaalaisilla on erilainen ajatusmaailma kuin meillä", käytämme "kulttuuriero", "kulttuurishokki" sanoja niin kuin ne olisivat maagisia sanoja jotka sulkevat oven silloin kuin me haluamme että ovet ovat kiinni. On itsestään selvää, että meillä ei ole täsmälleen samanlainen sisäinen maailma. Meidän tehtävämme on ymmärtää niin hyvin kuin voimme toisten ihmisen tarpeita ja tunteita. Luulisin että on yritetty kovasti ymmärtää tarpeita (kurssit, asunnot, apuraha siis lämpöä ja ruokaa kotona) mutta tunteet on unohdettu kokonaan. Pitäisi "tutkia" mikä toisilla on tärkeä, ihminen puhuu mielellään itsestään.

Olen ottanut periaatteeksi, sitä että jokaisen kulttuurin takana on henkilö jolla on tunteet, joka tahtoo ymmärtää koodeja jotka ovat hänen ympärillensä.. Pitäisi kertoa myös hänelle mikä on tärkeä suomalaisille. En usko, että muille ei ole tärkeä että minä tekisin suuria jaloja tehtäviä vaan pieniä tavallisia tehtäviä. Paras mitä voimme tehdä on, kutsua ihmisiä kotiin. Kertoa heille sitä että he ovat varmasti yhtä arvokkaita kuin me ja myös, että ei se voi olla sattumalta että he ovat Suomessa.